

Ἄπο τὸ καιρὸ ὅπου ἀπέθανεν ὁ ἄνδρας μου; »
 — « Τοῦλάχιστον μὴ γάτα νὰ ἐπαίρναμεν . . . »
 — Μπρέ κούτσιο πρᾶμμα, δὲν θυμάσαι; πέρσει
 Τὶ ἔκαμαν τῆ, Ψαροκλετταροῦ, κῆ αὐτῆ
 Καὶ τὰ γατάκια τῆς, ποῦ πήγαμε πρῶτ
 Καὶ σκοτωμένα τὰ ἤθραμε ἢ τὸ πόγειο,
 Καὶ κεινὴ χίλια κομματάκια ἰδῶ καὶ ἐκεῖ;
 Καὶ τῶν Ψυχῶν που — πέρσει ὅπου ἀκόμα σὺ
 Δὲν εἶχες ἔλθῃ ἀκόμη ἢ τὸ ῥημαδί μου —
 Εἶχα ἐτοιμάσῃ γιὰ τὸ μακαρίτη μου
 Ἐνα πινακὶ κόλλυθα καὶ τᾶβαλα
 Ἐτὸ παραθύρι πάνω κοντὰ ἢ τὸ χαρτί
 Ποῦ . . . πῶς τὸ λένε; βρέ! — α Μερειδοχάρειον —
 « Ἄ, ναί, Μερειδοχάρτι, τὸ λοιπὸν κῆ αὐτὸ
 Ἐκεῖ κοντὰ ἢ τὰ κόλλυθα τὸ ἔβαλο,
 Δανεῖσθηκα λοιπὸν γιὰ κεινὴ τῆ βραδεία
 Τὸν Ἄραπο τὸ γάτο τῆς γειτόνισσας
 Καὶ τί νομίζεις; τὸ πρῶτ σηκόνομαι
 Νὰ πάρω τὸ πινακὶ μὲ τὰ κόλλυθα
 Νὰ πάρω καὶ τὰ ὄνοματὰ μὲ τὸ χαρτί . . .
 Ὡ Παναγιά μου, οὔτε κόλλυθὰ ὄρηκα
 Οὔτε μεριδοχάρτι οὔτε διάβολο
 Καὶ ψάχνω ὕστερα νὰ ὄρῶ τὸ ρουχό μου
 Τὸ κατακαινουργιό μου ρουχο κὶ ἄβαλο
 Ποῦ σαραντάμερο ἕνα ἐπαιδεύομαι
 Σ τὸν ἀργαλειό ἢ δόλια νὰ τὸ φάνω καὶ
 Τὸ γαίμας τῆς καρδιάς μου ἐξώδευσα ὡς οὐ
 Νὰ τὸ ἀποτελειώσω καὶ εἶδα καὶ ἔπαθα,
 Λοιπὸν τὸ εὐρίσκω ὕστερα ἀπὸ πολλὰ
 Σὲ μιὰν ἄκρα ἀπὸ κάτω ἢ τὸ ὑπόγειο,
 Τὸ πᾶνω τί νὰ δῆς; τρύκαις μικραῖς μικραῖς
 Ὅλο ἦταν καμωμένο κῆ ἀπὸ πίσω μιὰ
 Τρυπάρα, τόση, νὰ, σὰν τῆς ἐξώπορίας
 Τῆ κρίκελλα καὶ μιὰ ἄλλη τόση ἀπὸ ἐμπρός!
 Κτυπηνοῦμαι πλεῖλ καὶ δέρνομε ἢ κακόμοιρη
 Καὶ τὰ κροκίδια αὐτὰ μου τὰ παληόμαλλα
 Ἀπὸ ταῖς ῥίζαις τρίχα — τρίχα τᾶβγαλα.
 Ἀρχίζω πάλι βλαπτημῶ — καὶ ξέρεις δὲ
 Ἡ γλῶσσά μου τί κακὸ πῶχει ἰδίωμα.
 Γυρίζω νὰ ἀναβῶ ἐπάνω τί νὰ ἰδῶ;
 Σ τὸ γαίμας βουτηγμένον τὸν κακόμοιρο
 Τὸν Ἄραπο τὸ γάτο τῆς γειτόνισσας
 Κῆ ὡς φαίνεται, τὸν εἶχαν πᾶρ οἱ ποντικοὶ
 Νὰ τὸν ἐμπᾶσουν ἢ τῆ φωλιά τους, καὶ ἐπειδὴς
 Δὲν μπόρεσαν μονάχα πέτα τράβιξαν
 Τοῦ μαύρου τὸ κεφάλι κῆ ἀπὸ τὸ χορμὶ
 Τᾶφθηκαν ἔξω οἱ δαίμονες καὶ ἐκρέμουσαν
 Ὁ μαῦρος ὁ Ἀράπης σὰν κατάδικος.
 Καὶ ἐστὶ ὄχι μόν τὰ κόλλυθὰ μείναν
 Μόν καὶ ἐγὼ ἢ τὴν Ἐκκλησιὰ δὲν μπόρεσα
 Νὰ πάγω καὶ ἰδῶ ἔμεινα δλημερῆς
 Μὲ βλαστημιαῖς ἢ τὸ στόμα καὶ παράδοσας.
 Καὶ πήγα ὕστερα εἰς τὸ πλεμματικὸ,
 Νὰ μὲ ἐξομολογήσῃ καὶ ἐκανόνισε
 Βαρὺ καὶ μέγα κᾶνονα, Σεργιαῖδη μου,
 Καὶ δὺὸ χρονιαῖ; τῶρᾶ εἶμιτι ἀμετάλαθη,
 Καὶ δὲ μού φθάνει τοῦτο τὸ κακὸ μόνε καὶ —
 Συγχώρεταί με, Θεέ μου, τὴν ἀμαρτωλή —

Καὶ τοῦ διαβόλου ἢ σκοραῖς, τῆς γειτονιάς
 Τὰ παληοκρίτσα τοῦ ἐνός καὶ τᾶλλουνοῦ
 Σ τὸ χέρι, μὲ ἐπήραν καθὼς ἔμαθᾶν
 Τὰ βᾶσανα, καὶ πρῶσωπο δὲν εἶχα πλειδ
 Σ τὸν κόσμον νὰ βγῶ! — Ἐ, Σεργιαῖδη μου, σωμαῖ
 Δὲν ἔχουν τὰ κακά μου καὶ τὰ βᾶσανα,
 Τὸν οὐρανὸ χαρτὶ νὰ χεῖς, Σεργιαῖδη μου,
 Ποῦ μαθὲς λέγει ὁ λόγος, καὶ τῆ θάλασσα
 Μελάνι, καὶ χρονιαῖς καὶ μῆνες νὰ γραφεῖς
 Μέρα καὶ νύκτα πάλι δὲ θὰ σὲ ἔσωσαν.

(Ἐλλείπουσιν 763 στίχοι, ἐν οἷς ἡ κυρίως Γρασο-
 μωμαχία, ἦτοι τὰ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἐτι δὲ καὶ ἡμε-
 ρινὰς τῶν μυθῶν κατὰ τῆς γραδὸς ἐπιδρομὰς, τὰς
 τε ἀμύνας καὶ τὰς πολιτορρηχικὰς μηχανὰς αὐτῆς,
 συνεπικουρον ἐχούσης ἐσθ ὅτε καὶ τὸν Σεργιαῖδην,
 κτλ, κτλ, κτλ.)

.
 Ἄλλὰ φαντάζομαι τὴν ἀναγνώστριαν,
 — Ἄν δῆπου κατὰ θεῖαν παραχώρησιν
 Ἀξιώθητε καὶ ἀναγνώστριάς, ὦ
 Πανάθλιοι μου λαμβοί, — φαντάζομαι
 Ν' ἀδημονῆ αὐτῆ ἢ ἀναγνώστρια,
 Νὰ στρέψῃ μετ' ὀργῆς τὰ φύλλα, καὶ ἰδῶ
 Σποράδην καὶ ἐκεῖ τὰ θλέμματα αὐτῆς
 Νὰ ῥίπτῃ κ' ἐπειτὰ πῶς νὰ ὀργίζηται,
 Κ' εἰς χλεύης κ' εἰρωνίας πικρὸν γέλωτα
 Ἀριεμένη, ἐκ τῶν κοραλλοειδῶν
 Καὶ πορφυρῶν χειλέων τῆς ἀποστροφῆν
 Γοιανὸν ἐλέγγων ἀστυερῶν ἀνάμειστον
 Νὰ ἐκτοξεύσῃ ἄφω πρὸς τὸν ποιητήν.
 • Ἰαμβογράφε ποιητά μου, εὐγῆ σου,
 Ἀφ' οὗ, ὦ ἀθεόφοβε, εἰς τὸν λαιμὸν
 Μᾶς πῆρες ὄλας καὶ μᾶς ἐρρίψας ἢ αὐτὸ
 Τῶν λαμβείων σου ἐπῶν τὸ πέλαγος,
 Ἀφοῦ τῆς στιχικῆς σου ἄλλης, ἄλλης,
 Γευσάμεναι τὸσάκις ναυτιάσαμεν,
 Ἀφ' οὗ ὡς ὁ ἀρχαῖος Σινωπεὺς σοφὸς
 Δὲν ἐμποροῦμεν πρὸς τὰς συμπληρωτάδας,
 Ἰδοῦσαι χάρτην ἄγραφον ὀψέποτε,
 Ἐκεῖνο καὶ ἡμεῖς νὰ ἐκφωνήσωμεν
 « Θαρσεῖτε, φίλοι, τέλος, εἴσομεν ξηρὰν. »
 Κατὰ τῆ; ναυτιάσεως αὐτῆς ἡμῶν
 Τρισάθλιε καθόλου, δὲν ἐφρόντισας,
 Ἐρωτικόν τι σαχαρῶδες φάρμακον
 Νὰ μᾶς προετοιμάσῃς ὄλων οἱ τὸν νῦν
 Αἰῶνα ζῶντες ποιηταὶ οἱ προμηθεῖς
 Προμηθεῖται ποιούνται ὄσην ἄφθονον;
 Τοῦ πρὸς τὴν ποντικίδα ἐπειροδικοῦ
 Εκείνου ἐρωτός σου, οὐ, κακότεχνε,
 Ἐνεῦθεν παρασάγγας ὄλους πρότερον
 Τὴν δέσιν κακοτέχνως ὄλων ἐπλεξας,
 Τὴν λύσιν πότε ἄρα πότε εἶμαθα
 Καταδεδικασμέναι νὰ ἀκούσωμεν; »
 Εἰς τὰς ἀναγνώστριάς μου αὐτὰς ἐγὼ
 Ἐνδίδω καὶ τὴν κρίσιν τῶν πολλὰ ὀρθῆν
 Ἀνακρήττω. Πλὴν ἀλλὰ, κυρίαί μου,